

Συζητήσατε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπισκοπῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Εκφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Ε)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 10 Νοεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Αριθ. 298, 299 Τιμή Φύλλου Δραχ. 2

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖο: Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30
Ἐξαμηνιαῖο: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Πανοσιολογιώτατος κ. Ἀργιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τό ἱερατεῖον καὶ τοὺς συμβούλους τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐνῶ ὁμιλεῖ

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α

Τὸ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας συγκληθὲν Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον συνεδρίασαν συνεχῶς ἀπὸ τῆς 9ης Νοεμβρίου μέχρι καὶ τῆς 10ης ἰδίου παρουςίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καὶ τῶν Ἐπαρχιακῶν Κέντρων καὶ Παραρτημάτων, ἀφοῦ ἤκουσε τῶν διαφόρων ὁμιλητῶν ἀποφασίζει ὁμοφώνως τὰ κάτωθι:

1) Ἐμμένει σταθερῶς καὶ ἀμετακινήτως εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐν Οἰκουμένικαῖς καὶ Τοπικαῖς Συνόδοις θεσπισθέντα, πρεσβεύον ὅσα τὰ πάγχρυσά ἐκεῖνα στόματα τοῦ Λόγου ἐξείδαξαν καὶ καταδικάζον τὰ ὅσα ἐκεῖνοι κατέδικασαν.

2) Θεωρεῖ τὴν εἰσαγωγὴν ἢ διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἀντικανονικὴν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεδέχθησαν αὐτὴν αἱ περισσότεραι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ χαρακτηρίζει τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ὡς ἐπίδικον ἐνώπιον τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου.

3) Καταδικάζει πάντα ἐκουγχρονισμόν τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτος ἀναφέρεται εἰς ἔθιμα, παραδόσεις καὶ τύπους τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως.

4) Καταδικάζει ἐπίσης πᾶσαν ἐκτροπὴν ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἀπ' αἰώνων κρατούσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, ὡς τὰς ἀντικανονικὰς ὑφ' ἐνὸς ἐπισκόπου εἰς ἐπισκόπους χειροτονίας.

5) Διαδηλοῖ πρὸς τὴν συνεδριάζουσαν Ἱεραρχίαν, μεθ' ὅλου τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ, ὅτι ἀναμένει ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς γενομένης ἀταξίας, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πρὸ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ 1924 ἔορτολογικοῦ καθεστώτος, πρὸς ὀριστικὴν εἰρήνευσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

6) Χάριν τῆς ἀγάπης καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπαναφορᾶς, προτείνει τὴν σύστασιν μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀναζήτησιν προσωρινῆς λύσεως, μέχρις οὗ συγκληθῇ Πανορθόδοξος Σύνοδος, μόνῃ ἀρμοδίᾳ νὰ ἐπιληφθῇ ζητήματος, ὡς τὸ ἡμερολογιακόν, ἀφορῶντος τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξίαν.

7) Ἀπευθύνει τὰ σέβη τῶν συνέδρων καὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὁμοφρόνων ἀδελφῶν πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας καὶ παρακαλεῖ, ὅπως ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα διὰ τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου πρὸς ὀριστικὴν ρύθμισιν ἐκκρεμούντων ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τὸ ἡμερολογιακόν.

8) Ζητεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως περιφρουρήσῃ νομικῶς τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τῆς Ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, πρὸς ὀριστικὸν ἀποκλεισμόν καὶ ἀπο-

φυγὴν ἐπαναλήψεως ἀνελευθέρων καὶ ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν.

9) Διακηρύσσει τὴν οὐκὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλήρον καὶ τὴν πνευματικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

10) Ἐξουσιοδοτεῖ τὸ Κέντρον (Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.) ὅπως διενεργήσῃ πᾶν νόμιμον μέσον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν ὡς ἐλευθέρων πολιτῶν καὶ ἐπιδῶσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὴν Συνεδρίαζουσαν Ἱεραρχίαν, Βουλὴν, Κυβέρνησιν, Πατριαρχεῖα καὶ Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας, δημοσιεύον τοῦτο ὁλόκληρον ὡς ἔχει εἰς τὸν Τύπον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 10) 11) 1958

ΟΙ ΣΥΝΕΔΡΟΙ

Ἐπονταὶ αἱ ὑπογραφαὶ
ἀπάντων τῶν Συνέδρων
καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου

ΚΛΗΡΟΣ. ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ. ΛΑΟΣ

Μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας, τὸ ὁποῖον συνεκάλεσε τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., εὐλογία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὑπερτριπτόντα Παραρτήματα ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῶν βορείων συνόρων μέχρι τῆς μεγαλονήσου Κρήτης, ἀντεπροσωπεύθησαν εἰς αὐτό. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγυρικῆς ἐνάρξεως ἡ ἀρκετὰ εὐρύχωρος αἰθούσα ἦτο κυριολεκτικῶς κατάμεστος.

Ἡ πραγματοποιήσις τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα δύο παραγόντων· τοῦ κύρους τοῦ Ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ ζήλου τῶν πιστῶν. Τὰ περισσότερα παραρτήματα προσῆλθον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἐφημερίους τῶν. Εἰς τὴν αἰθούσαν ἡ παρουσία τοῦ κλήρου προσέδωκε ἱεροπρέπειαν καὶ αἱ ὁμιλίας τῶν κληρικῶν, ὡς πνευματικῶν πατέρων νοουθετοῦν, ἐβάρυναν ἰδιαίτερος εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν συνέδρων. Ὁμολογουμένως θὰ ἦτο ἀδύνατος ἡ συγκέντρωσις τόσοσιν ἀδελφοῖς, ἡ ἐγκατάλειψις ἐργασιῶν καὶ σοβαρῶν προβλημάτων, ἐὰν τὸ προσκλητήριο δὲν τὸν ἀπήνθυνε ὁ ἱερὸς κλήρος.

Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος πάσης ἐξάρσεως ὁ ζήλος τοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς πιστεύει καὶ διότι πιστεύει, εἶναι ἔτοιμος εἰς πᾶσαν θυσίαν. Θὰ ἦτο χωρὶς ἀντικείμενον τὸ κύρος τοῦ Ἱεροῦ κλήρου, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ὡς δεδομένον, ὁ ζήλος καὶ ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ δυναμισμού τοῦ κινήματός μας εἶναι ἀσφαλῶς ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ.

Τίποτε δὲν ἠμπόδισε τὸν χειμαρρὸν αὐτὸν τῆς ὑπαίθρου νὰ κατακλύσῃ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ διαδηλώσῃ ἐν Συνεδρίῳ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ ἀ-

ΤΟ ΒΟΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Κατόπιν προτάσεως τοῦ Δ. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ., γενομένης ἀποδεκτικῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συνεκλήθη τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον.

Τόπος αὐτοῦ ὠρίσθη ἡ αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας. Χρόνος ἐργασιῶν ἡ Κυριακὴ καὶ ἡ Δευτέρα 9 καὶ 10 Νοεμβρίου 1958 (ν. ἡ.).

Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τὴν 5.30' ἀπογευματινὴν.

Κατ' ἀρχὴν ἐγένετο σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ τελετὴ προεξάρχοντος τοῦ Πανοσιολογιώτατου **Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀνακίου Παππά**, προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατ' αὐτὴν ἐψάλλε καλλίφωνος ἐξ ἱεροψαλτῶν χορὸς ὑπὸ τὸν μουσικολογιώτατον **Μοναχὸν Δοσίθεον**. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐψάλλον ὠραιότατα τὸ τροπάριον: «Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς».

Μετὰ τὴν ἐναρκτήριον τελετὴν ὁ ἐντιμότερος ἀντιπρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. **Δημήτριος Δαμπρόπουλος** ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ εἰς περιβάλλον κατανυκτικῆς σιωπῆς ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης **Πατὴρ Χρυσόστομος Κιούσης**, Γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξεφώνησε «τὸ προσκλητήριον τῶν νεκρῶν τῶν ἐν Κύριῳ ἀποθανόντων» εἰς τὰς ἐπάξεις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Πλὴν συγκινήσεως διέτρεξαν τὰ μέλη τῶν συνέδρων εἰς τὸ ἄκουσμα προσφιλῶν ὀνομάτων, ὑπενθυμισάντων ἀγωνιστὰς κληρικοὺς καὶ ζηλωτὰς ἀδελφοὺς. Ὁ χορὸς μὲ τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» ἐκλείσε τὸ κατανυκτικὸν αὐτὸ προσκλητήριον.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. **Ἀντ. Δογαρά**, ἀναγγέλει ἀπὸ τὸ μικρόφωνον τοὺς ὁμιλητὰς τῆς ἐσπέρας.

Ὁ **Πατὴρ Ἀνάκιος Παππᾶς** ἄρχεται τῶν ὁμιλιῶν. Εἰς συντομωτάτην ὁμιλίαν τοῦ ἐκφράζει τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ συνεδρίου καὶ τονίζει τὴν σημασίαν τοῦ.

μνητὴ κατὰ παντὸς ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προστατεύσῃ τοὺς θείους αὐτῆς θεσμούς.

Εἶναι μυριάκις ἀξιέπαινος διὰ τὴν σταθερότητά τοῦ αὐτὴν καὶ ἀποτελεῖ ἀνύστακτον φρουρὸν τῆς εὐγενεστέρας ιδέας, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Συντάσσοντες τὰς γραμμὰς αὐτὰς συγχαίρομεν τὸ Δ. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ., διὰ τὴν Ὄργάνωσιν τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου καὶ ὑπογραμμίζομεν ἰδιαίτερος τοὺς δύο πολυτίμους παράγοντας τῆς κινήσεώς μας, τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαόν.

Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ μὲ στρατευομένην φάλαγγα τὰ πλήθη τῶν πιστῶν ἀσφαλῶς ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ὁρθοδόξων θὰ καταστή ἀπόρητος.

Τὸν διαδέχεται ὁ Γραμματεὺς **πατὴρ Χρυσόστομος Κιούσης**. Μὲ ἰδιαίτεραν παραστατικότητά τονίζει τὴν ἀποστασίαν τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐγκαταλειφθείσης Ὁρθοδοξίας.

Ὁ **Ἀρχιμ. Πατὴρ Χρυσόστομος Νασλίμης**, ἐφημέριος Παραρτήματος Βόλου ἀπαριθμεῖ τὰς συνεπειὰς ἐκ τῆς αὐθαίρετου ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ διαζωγραφεῖ μὲ ζωφερὰ χρώματα τὴν τάσιν τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων.

Ὁ δικηγόρος κ. **Λυρικὸς** χαιρετίζει τὸ συνέδριον ἐξ ὀνόματος τοῦ Κέντρου Θεολογικῆς.

Ὁ Θεολόγος κ. **Σταῦρος Καραμήτιος** ἐπαναφέρει τοὺς συνέδρους εἰς τὴν θλιβεράν περίοδον τῶν διωγμῶν καὶ ὑπενθυμίζει λυρικώτατα τὰς κρυφὰς λειτουργίας, τοὺς ἀποχηματισμοὺς καὶ τὰς λοιπὰς ἀντιχριστιανικὰς βιαιότητας ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τῆς κινήσεώς μας.

Ὁ κ. **Διονύσιος Μπατισιάτος** καταγγέλλει τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν ὡς ἀπόπειραν ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν παπισμὸν καὶ ὡς αὐθαίρετον πραξικόπημα κατὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ Συνέδριον ἐχαιρέτησεν καταλλήλως ἐκ μέρους τῶν μοναχῶν τοῦ Ἀγ. Ὁρους ὁ Πανοσιώτατος ἱερομόναχος **Ἰγνάτιος Ἰβηλίτης**.

Ἡ κατακλείς τῆς 1ης ἡμέρας τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξε μίαγοερά καταγγελία ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοκυπρίου ἱεροδιακόνου κ. **Σπυρίδωνος Ἐρμογένους** κατὰ τῶν ἀγγλοκυρῶν δυναστῶν τῆς Κύπρου.

Οὕτω ἔληξε ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν. Τὴν ἐπομένην οἱ σύεδροι ἐν τῷ γραφείῳ συνεζήτησαν ὀργανωτικὰ ζητήματα.

Τὴν Δευτέραν τὸ ἀπόγευμα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς 2ας ἡμέρας μετὰ σύντομον ἐναρκτήριον τελετὴν.

Ἀμέσως ὁ ἐντιμότερος πρόεδρος κ. **Δημήτριος Χασιώτης** ὁμιλεῖ ἐπὶ τῆς ἀντικανονικότητος τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, συστήσας μαχητικότητα καὶ συνοχὴν.

Τὸν λόγον λαμβάνει ὁ ἐξαίρετος νομικὸς κ. **Ἀνάργυρος Παναγιωτόπουλος**, ἀντιπρόεδρος τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ὅστις λίαν ἐκφραστικῶς καὶ συγκεκριμένως ἀνέπτυξε τὴν νομικὴν πλευρὰν τοῦ ζητήματος. Ὑπῆρξε ὁ σαφέστερος καὶ ἐνθουσιωδέστερος ἐξ ὅλων τῶν ὁμιλητῶν.

Τὸν διεδέχθη εἰς τὸ βῆμα ὁ κ. **Δημ. Πανλῆς**, πρόεδρος Παραρτήματος Βόλου, ὅστις συνέστησε ὁμόνοιαν, ἀγάπην καὶ συνοχὴν.

Μετὰ τὸν κ. Δ. Παυλῆν ἀναγινώσκεται τὸ ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἐπεκυρώθη ὁμοφώνως ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου.

Ἐνεκρίθη παρόμοιον ψήφισμα καὶ διὰ τὴν

Κύπρον.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. **Ἀντ. Δογαράς** ἠόχα-
ρίσθησε ἐκ μέρους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου διὰ
τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συνεδρίου.

Μεθ' ὃ ὁ πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐ-
πιτροπῆς πατὴρ **Ἀκάκιος** καὶ ὁ πρόεδρος τῆς
Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. **Δημ. Χασιώτης** ἐκήρυξαν τὴν
λήξιν τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου, ἀφοῦ
ἐλήφθησαν διάφοραι ἀναμνηστικαὶ φωτογρα-
φίαι.

Τὴν ἐπομένην οἱ σύλλογοι μετέβησαν ἐν σώ-
ματι εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Προέδρου, παρὰ
τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πατρὸς Παρθενίου, ἔνθα κα-
τέθεσαν στέφανον καὶ ἤκουσαν διδακτικὴν ὁμι-
λίαν τοῦ Π. Χρυσοστόμου Νασλίμη. Ὡσαύτως
μετέβησαν εἰς τοὺς βασιλικοὺς τάφους τοῦ Τα-
τοῦ, ὅπου κατέθεσαν στέφανον εἰς τοὺς τά-
φους τῶν Βασιλέων.

Ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Ἄξιον
Ἑστίν» καὶ τὸ βράδυ παρεκάθησαν εἰς ἄγρυπ-
ναια ἐν Βαρυμπόμπῃ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τῆς
Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Οὕτω ἔληξε τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέ-
δριον, ὅπερ ἀνεζωπύρωσε τὸ φρόνημα τῶν Ἀ-
δελφῶν καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἀγάπην μεταξὺ ὄλων.

Ἄς εὐχηθῶμεν νὰ ἔχη πλουσίους καρποὺς
ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι ἐγένε-
το ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Μάρτυρος
Ἐπισκόπου Ἀειμνήστου Κυκλάδων Γεο-
μανοῦ,

Πρὸς τιμὴν Αὐτοῦ διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Ὁρ-
θοδοξίας γενναίους ἀγῶνας καὶ τὸν μαρτυρι-
κὸν θάνατον, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ θάτέ-
λεση ἐπίσημον μνημόσυνον τὴν 1)14 Δεκεμ-
βρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ Ἱεροῦ Ναῷ τῆς
Ἁγίας Παρασκευῆς (Μοναστηρακίου).

Οἱ σύλλογοι μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου, πλαισιωμένοι ἀπὸ
τὸν ἱερὸν κλῆρον. Διακρίνονται οἱ Πρόεδροι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Π. Ἀκάκιος
καὶ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δ. Χασιώτης

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΟΥ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον ἀπέδειξε τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ὅπερ διέπει τὴν ἱερὰν φάλαγγα τῆς παρταξέως μας. Ἐκ τῶν ἀπωτάτων σημείων τῆς χώρας καὶ εἰς ἐποχὴν κρίσεως καὶ προβλημάτων, ἐγκατέλειψαν τὰς ἐστίας των καὶ προσῆλθον ἅπαντες εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀπὸ τοῦ 1947, ὅτε συνεκλήθη τὸ Αὐτὸ Πανελλαδικὸν Συνέδριον, διέκρινε οὐλόκληρος ἑνδεκαετία. Ἡ ἑνδεκαετία αὕτη ἦτο πλήρης σκληρῶν πιέσεων καὶ διωγμῶν. Τίς δὲν θὰ ἐνθυμῆται τὸν ἀπάνθρωπον καὶ σκληρὸν διωγμὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυριδωνος; Σφράγισμα Ἱερῶν Ναῶν, ἀποσχηματισμοὶ κληρικῶν, ἔξορται ἀρχιερέων, καταπονήσεις ἐπιταφίων καὶ ἐν γένει πράξεις ὑπερβαίνουσιν εἰς θηριωδίαν καὶ φανατισμὸν καὶ αὐτὰς τὰς ἀνθελληνικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἀλλοθρήσκων Τούρκων ἐν Κωνσταντινίᾳ.

Καὶ ὅμως οὔτε αὐτά, οὔτε ὁ ἀπορραπισμὸς στοργικοῦ Ποιμενάρχου, οὔτε αἱ λιποταξίαι ἀνωτάτων κληρικῶν ἠδυνήθησαν νὰ κάμψουν τὸ φρόνημα τοῦ ἀγωνιζομένου λαοῦ. Καὶ ἔτι! εἰς τὸ προσκλητήριον

τοῦ Κέντρου προσῆλθε προθύμως καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ Συνέδριον αὐτὸ ἀσφαλῶς ὑπῆρξε τὸ ἀναβαπτιστήριον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τοῦ ἡμετέρου κινήματος καὶ δι' αὐτοῦ ἐσφυρηλατήθησαν ἰσχυρότερον οἱ δεσμοὶ τῆς ἀγάπης.

Διεκηρύχθησαν ἐπίσημως ἐν τῷ συνεδρίῳ αἱ θέσεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὰ ἰδεολογικὰ θεμέλια τοῦ κινήματός μας καὶ διευκρινήθησαν εἰς τὰ ἀρθρα 1, 2, 3, 4 τοῦ ἐγκριθέντος ψηφίσματος, ὅπερ δημοσιεύεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ἀρθρου.

Ἐτονίσθη σαφῶς, ὅτι ἡ περιοχὴ εἰς τὴν ὁποίαν κινούμεθα εἶναι ἡ οἰκουμένη Ὁρθοδοξία καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἴμεθα ἀπειθάρχητον στίφος, ἀλλὰ κίνησις, ἀντλοῦσα τὸ κύρος τῆς ἐκ τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν συνοχὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα.

Δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ συνέδριον ὡς

Ἐν μέρος τοῦ Συνεδρίου

σταθμὸν ἀνασυγκροτήσεως.

Ἰδιαιτέρως σημειοῦμεν τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ ἐγκριθέντος ψηφίσματος διακήρυξιν τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Ἱερόν κλῆρον, δι' οὗ ἐτονίσθη ὁ ἐκκλησιαστικὸς χαρακτὴρ τοῦ κινήματός μας καὶ ἐθεμελιώθη ἡ ἀρχὴ τῆς θέσεως τοῦ κλήρου, ὡς ἡγήτου ἡμῶν.

Τέλος διὰ τοῦ Συνεδρίου ἐδόθη μία ἐμπράγματος ἀπάντησις εἰς τοὺς ἰσχυριζομένους, ὅτι «ἀπεθάνομεν» καὶ διεβεβαιώσαμεν ἅπαντας, ὅτι τέρμα τῆς κινήσεώς μας θεωροῦμεν ἢ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διασπαστικῆς τάξεως ἢ τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου.

Ἄς ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τῶν ὅλων, ὅτι ὁ δρόμος μας δὲν ὀδηγεῖ πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον.

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» πρὸς τοὺς Συνέδρους

Ἡ Σύναξις τοῦ ἐπισήμου Ὁργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἢ «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» ἀπευθύνει θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος προσελθόντας καὶ συγκροτήσαντας τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον. Θεωρεῖ τούτους ἀξίους παντὸς ἐπαίνου καὶ θαυμασμοῦ.

Ὡσαύτως συγχαίρει τοὺς ἐνεργήσαντας διὰ τὴν σύγκλησιν, Ἱερὸν Κλῆρον, Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., μέλη τῆς Μεγάλης Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς, ιδιώτας καὶ μέλη τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας».

Υπενθυμίζει δὲ εἰς ὅλους, καὶ εἰς τοὺς ἐγγὺς καὶ εἰς τοὺς μακράν, ὅτι τὸ μόνον ἐπίσημον ὄργανον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀρχιερέων μας εἶναι «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας».

Αὕτη κατὰ πρῶτον λόγον πρέπει νὰ κυκλοφορῇ μεταξὺ τῶν παραρτημάτων καὶ τῶν μελῶν τοῦ κινήματός μας, διότι αὕτη καὶ μόνον ἀπηχεῖ ὑπευθύνως τὰς γνώμας τῆς Πνευματικῆς Ἡγεσίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἐν ἄλλο μικρὸν μέρος ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον τοῦ Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου, ποῦ κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Διακρίνεται πρῶτος ἐκ δεξιῶν ὁ σθεναρὸς μαχητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας τέως πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Νικ. Χειλαδάκης

ΗΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὡς καὶ εἰς προηγούμενον φύλλον ἀνεγράφη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ συνέταξε καὶ ἀπέστειλε ἐμπεριστατωμένον υπόμνημα πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν. Τὸ υπόμνημα τοῦτο διενεμήθη καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν Ἱεραρχῶν. Ὑπομνήματα ὡσαύτως συνέταξαν καὶ ἀπέστειλαν τὸ Κέντρον Θεσσαλονίκης, τὸ Παράρτημα Βόλου, Κορίνθου καὶ πολλοὶ ἰδιῶται.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἐγένετο καὶ προσωπικὴ παρουσίασις τόσοσιν πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἱεραρχίας, ὅσων καὶ εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν.

Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐπεδείχθη κατανόησις. Εἰς τοὺς ἀνωτέρω προετάθησαν συγκεκριμένοι λύσεις. Ἦτοι: α) ἡ ἐπαναφορὰ, β) ἡ ὑπαγωγή μας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ γ) ἡ σύστασις μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀναζήτησιν προσωρινῆς λύσεως μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου.

Γηραιὸς Ἱεράρχης μας ἀπεκάλυψε, ὅτι συνέστησε εἰς τὴν Ἱεραρχίαν νὰ μᾶς ἀφίσωσιν ἐλευθέρους, διότι τὸ δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστον καὶ διότι ἔχομεν κανονικὸν ἔρεισμα ὑπάρξεως.

Ὅλοι σχεδὸν ὁμολόγησαν, ὅτι κακῶς καὶ ἀνικανικῶς ἐγένετο ἡ μεταρρυθμίσις ἐπὶ σοβαρᾷ ζημίᾳ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς συνοχῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι, ὅτι ἐνῶ οἱ περισσότεροι τῶν Ἱεραρχῶν εὐρέθησαν σύμφωνοι, ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν ἡ λήψις μέτρων. Τὸ δικαιολογητικὸν τῆς πράξεως αὐτῆς ἦτο, κατὰ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἡ πάταξις τῶν ἀντικανονικῶν πράξεων, ὡς τῆς ἐξ ἐνὸς ἐπισκόπου χειροτονίας ἐπισκόπων. Τὸ τοιοῦτον ὅμως συνιστᾷ ἀδικίαν καὶ ἀφέλειαν· δύναται ἀλλοῖς ἢ Κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ διαχωρίσῃ τὴν βοῶσαν πραγματικότητα ἐνὸς κινήματος εὐσεβείας, τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὰ κανονικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἐρείσματα, ἀπὸ τὰς ἐπιληψίμους καὶ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τῶν αὐτόμων. Ἄλλωστε ἀκριβῶς τὸ χάος, ὅπερ δημιουργεῖται ἐκ τῆς τοιαύτης δράσεως τῶν αὐτόμων, ἐπιβάλλει ἢ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐρρυθμίας ἢ τὴν παροχὴν δυνατότητος διοικητικοῦ ἐλέγχου τῆς ἡμετέρας κινήσεως ὑπὸ σχῆμα ἐξασφαλίζον τὴν ὁμοιογένειαν τοῦ φρονήματος διοικούντων καὶ διοικουμένων.

Ὡς φαίνεται ὅμως τὸ Σεπτὸν Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας δὲν προσεγγίσθη ἀκόμα, ἀλλὰ θεᾶται τὴν πραγματικότητα ἀφ' ὑψηλοῦ. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτήν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν οὐδεμίαν κρίσιν ἢ γνώμην, διότι δὲν ἔχομεν συγκεκριμένην ἐκδήλωσιν.

Πιστεύομεν πάντως, ὅτι οὐδεμία Κυβέρνησις θὰ θελήσῃ νὰ ἀντιγράψῃ τὴν ἀθλιότητα τῶν Βενιζέλου—Παπανδρέου—Μπακοπούλου, δίδουσα ξίφος, ὑπὸ τὸ βάρος μάλιστα τοῦ Κυπριακοῦ.

Ἔστω ὅμως πρὸς γνώσιν, ὅτι καὶ εἰς τὴν φασέτραν τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος ὑπάρχουν ἀρκετὰ βέλη διὰ πολυχρόνιον ἄμυναν, μέχρι τῆς συγκλήσεως Πα-

νορθόδοξου Συνόδου.

Ἐρίζουσα ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μεθ' ἡμῶν καὶ διώκουσα ἡμᾶς· μόνον ἀδυναμίαν ἀποκαλύπτει καὶ χρωακοπίαν ὁμολογεῖ. Διότι δὲν εἶναι ἐξουσία δυνάμεως, ἀλλὰ Παλλάδιον χάριτος καὶ ἀγάπης. Ἐπροτεῖναμεν χεῖρα συνδιαλλαγῆς ἐπὶ ἐδάφους τῶν ἱερῶν κανόνων.

Ἀναμένομεν ἀπάντησιν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀναμνησκόμεθα εὐλαβῶς τῆς γεραρδῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἀλήστου μνήμης Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου, εὐαντοῦ καὶ φωτεινῆς σταδιοδρομίας καθοδηγεῖ καὶ κατευθύνει τὰ βήματα ἡμῶν εἰς τὸν δύσβατον καὶ σκληρὸν δρόμον τοῦ διεξαγομένου Ἰ. Ἀγῶνος.

Εἰς τὴν Αὐτοῦ ἀποφάσει τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς θὰ ψαλῇ ἐπιμνημόσυνος δέσεις ἐπὶ τοῦ τάφου περὶ ὧραν 3ην ἀπογευματινὴν τῆς Τετάρτης.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Εἰδοποιεῖται ὡσαύτως τὸ κοινὸν ὅτι τὴν 11ην τέχοντος ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ, πανηγυρίζει ἡ ἐν Παιανίᾳ Ἰ. Μονῇ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Π. Ἀνακίου. Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλῇ κατανυκτικὴ ἀγρυπνία. Οἱ φιλόργοι καλοῦνται ὅπως τιμήσωσι τὴν ἑορτήν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ Ὀκτώβριος 1958.—Εἰς τὰς 13 Ὀκτωβρίου τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἐγένετο θρησκευτικὴ ἐκδρομὴ διὰ λεωφορείου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Γ.Ο.Χ. Δράμας εἰς τὸ Παράρτημα Ἀγίου Ἀθανασίου. Τὰ ὄρθοδξα Κατηχητικὸν πούλα ἐσυννοδεύθησαν ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως Μιχ. Ν. Σαββοπούλου καὶ τῆς Κατηχητρίας τῶν. Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου ἐψάλη κατανυκτικὸς ἐσπερινὸς καὶ παράκλησις. Ἡ ἐπιστροφὴ ἐγένετο ἀργὰ μὲ θρησκευτικὰ ἄσματα, χαρὰν καὶ ἀγαλλίαςιν.

Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου καὶ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Ἱερέως π. Μιχαὴλ ὁ ἐξ Ἰουδαίων Γ. Μ. Γιονχαὶ ὀνομασθεὶς Γαβριήλ Ἀνάδοχος παρῆστη ὁ Ἐκκλ. Ἐπίτροπος Πρόδρομος Θ. Ἡλιάδης. Ὁ νεοφώτιστος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς καὶ πίστεως εἰς Χριστὸν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευρεθέντων.

ΣΗΜ. ΣΥΝΤ.—Ἰδιαιτέρως συγκινοῦμεθα ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς βαπτίσεως τοῦ Ἰουδαίου. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα θριαμβικὸν ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς, διὰ τὸν ὁποῖον ἀξίζουν ἐπαίνου οἱ κοπιῶσαντες.

ΣΟΒΑΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐμπνευσμένην ἀναφοράν τοῦ ἐν Δράμα ἡμετέρου ἐφημερίου αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Μιχαὴλ Σαββοπούλου πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν. Ἐν αὐτῇ ὑπογραμμίζεται εἰς σοβαρὸς κίνδυνος, ὅστις ἀπειλεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἔθνους. Εἴμεθα πτωχὸς καὶ δεινοπαθήσας λαός· δὲν ἔχομεν ὅμως οὐδεμίαν πρόθεσιν νὰ ρίψωμεν τὰ σπλάχνα μας, τὰ τέκνα μας εἰς τὸν ἀπαίσιον Καιάδα τῆς ἐθνοκτονίας ἐβραιομασωνίας, ἥτις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς υἱοθεσίας ἀποροφᾷ αὐτά. Ἀλλ' ὥς ἀφίσωμεν τὸν πατέρα Μιχαὴλ νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις του.

ΑΝΑΦΟΡΑ

Ἱερέως πόλεως Δράμας
Πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος

Ἀθῆναις

Ἁγιοι Πατέρες,
Εὐλαβῶς ἀναφέρομαι πρὸς τὰς Ἀγιότηας Ὑ-

μῶνδι' ὑπόθεσιν παιδομαζώματος ἥτις ὑπ' ἄλλην μορφήν ἀπτεται τῆς γενοκτονίας τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Ἔθνους. Εἰς τὸ ἐγγὺς παρελθὸν τρεῖς δεκάδες χιλιάδες παίδων καὶ νέων πάσης ἡλικίας ἀπῆχθησαν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὰς ἀξένους ἀθεϊστικὰς χώρας τοῦ κομμουνισμοῦ. Σήμερον οἱ παῖδες καὶ οἱ νέοι ἀνδρωθέντες καὶ διδασκέντες· ἀνθελληνικῶς καὶ ἀθεϊστικῶς ἐχάθησαν διὰ παντὸς διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ τὴν Αἰωνίαν Ἑλλάδα. Δυστυχῶς τὸ παιδομαζῶμα συνεχίζεται αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὸ τῆς Μασονίας καὶ ὑπὸ μορφήν δῆθεν φιλανθρωπῶν Ἀμερικανῶν καὶ φίλων ἀπὸ τοῦ 1945 καὶ ἐντεῦθεν μετὰ τὸ πρόσχημα τῆς υἱοθεσίας. Υἱοθετοῦν οὗτοι ὄρφανὰ δυστυχῶς μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν ἀνοχήν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ δικαστικὰς ἀποφάσεις. Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀδελφᾶτον τοῦ Βασιλικοῦ Ἰδρυμάτος ἢ «Μητέρα» εἰς κάθε Ἀμερικανὸν διαθέτοντα δολλάρια, μετὰ χαρᾶς προσφέρει τὸ πλέον εὐρωστον καὶ ὠραιότερον βρέφος Ἑλληνόπουλον, ὥσάν νὰ προσφέρῃ ἓνα ἀντίγραφον ἀρχαίου ἀγαλματίου. Αἱ Ἕλλην. ἐφημερίδες πολλάκις δημοσιεύουν καὶ φωτογραφίας ἀκόμη Ἀμερικανῶν υἱοθετούντων

Οἱ τρεῖς ἱερωμένοι ὁμιλῶντες τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται κ.κ. Ἀκάκιος Παππᾶς, Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, Χρυσόστομος Κιούσης Γραμματεὺς τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς καὶ Χρυσόστομος Νασλῆμης ἐφημέριος Παραρτήματος Βόλου

δοφανά Ἑλληνόπουλα. Διὰ τὰς υἱοθεσίας ταύτας διεμαρτυρήθη ἡ ὁμογένεια Βορ. Ἀμερικῆς, πλὴν συνεχίζεται ἡ ἔκνομος αὕτη υἱοθέτησις, διότι πρὸ δεκαήμερου ἀκόμη, ἡ Προγκήπισα Σοφία εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ν. Ὑόρκης ὑπεδέχθη ὀκτὼ δοφανά Ἑλληνόπουλα υἱοθετηθέντα ὑπὸ Ἀμερικανῶν.

Τὸ περιοδικὸν «Ἀκτίνες» τοῦ Ἰουλίου μετ' ὁδύνης ἔγραψεν ὅτι πενταετὲς ἄρρην Ἑλληνόπουλον υἱοθετηθὲν παρ' Ἀμερικανῶν ἐβραίων μόλις ἔφθασε εἰς Ν. Ὑόρκην ὑπέστη περιτομὴν καὶ μεγαλῶναι ὡς Ἰουδαῖος. Ἄλλοι Ἀμερικανοὶ υἱοθετοῦντες δι' ἀντιπροσώπων των δοφανά ἐν Ἑλλάδι μόλις φθάνουν εἰς Ἀμερικὴν καὶ τὰ ἴδουν ἀσθενικὰ ἢ ἀσχημα τὰ ἐκποιοῦν τίς εἶδε ποῦ. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχει ἡ ἀγοραπωλησία βρεφῶν διὰ αἰσχροῦς σκοποῦς καὶ δι' ἐπαιτεῖαν διὰ τῆς στρεβλώσεως τῶν μελῶν των. Ὅπωςδὴποτε Ἑλληνόπουλα υἱοθετηθέντα παρὰ Ἀμερικανῶν χάνονται ἀνεπιστρεπτὶ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἔθνος.

Οἱ Ἅγιοι Ἱεράρχαι κηδόμενοι τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπιβάλλεται νὰ σταματήσουν τὴν γενοκτονίαν ταύτην, συστήνοντες συγχρόνως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ὅπως ἀπλοποιήσῃ τοὺς περὶ υἱοθεσίας νόμους, ἵνα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ θφειλὴν συνδρομῶν ἑφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

δύνανται οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι καὶ προβαίνουν εἰς υἱοθεσίας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξετάζεται ἐπακριβῶς τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

† Ἱερεὺς ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐφημέριος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ν. Δράμας
Δράμα 23-10)5 11)1958

Στιγμὴν συγκινητικὴ ! Διαβεβαίωσις ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας

Τὸ κήρυγμα τοῦ Μηνὸς

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐκτὸ Ἀρχιεμ. Αὐξεντίου Πάστρα

Μία ἀπὸ τὰς φαινοτέρας καὶ περιφανεστέρας φυσιογνωμίας, τὰς ὁποίας εἰς τὰς χουσὰς δέλτους τῆς ἔχει καταγράψει ἡ Ἱστορία, τυγχάνει καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ὁμιλοῦντες δὲ περὶ Χρυσοστόμου ἐννοοῦμεν ἕνα γίγαντα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς σοφίας τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, μίαν προσωπικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς θαυμάσιον τρόπον μετὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα σπανίως συγκεντρούμενα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, μίαν ὄντοτητα, ἧς ἡ ἐπίδρασις ὑπῆρξε πρωτοφανὴς εἰς τὴν λαϊκὴν μαζαν, ἕνα ῥήτορα ἡδύστομον, ἐφάμιλλον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῷ μοναδικῷ βίῳ διέλαμψεν ὁ σοφὸς οὗτος Ἅγιος καὶ ἀνεδείχθη μέγιστος ἀσκητὴς σκληρῶς ὑποπιάσας καὶ δουλαγωγῆσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, εἰτα δέ, ἐν τῇ Ἀρχιερωσύνῃ, ὅπου καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ὑπῆρξεν λίαν γόνιμος καὶ καρποφόρος. Δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε ἐπέδιδεν ὑψηλὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα καθότι ἐφρόνει, ὅτι: «οὐδὲν οὕτω τῆς τοῦ Θεοῦ φιλελευθροπίας ἀλλοτριοῖ καὶ τῷ τῆς γεέννης παραδίδωσι πυρὶ, ὥς τῆς ὑπερηφανείας ἡ τυραννίς».

Ἡ ἐξοχος ὅμως ἀρετὴ καὶ παιδεία του, ἥτις ἐπέσυρε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην ὅλων πρὸς τὴν μορφήν του, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὑψιστὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, ἵνα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ δυσαναβάτου ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὴν ποίμνην του καὶ ὁδηγῇ

αὐτὴν εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ κατέστη ποιμὴν φιλόξενος, φιλάγαθος, σώφρων, δίκαιος, ὁσιος, ἐγκρατὴς, τέλειον δηλαδὴ πρότυπον Ἀρχιερέως, οἷον ὁ θεὸς Παῦλος ἐμφανίζει ἐν τῇ πρὸς Τίτον ἐπιστολῇ του. Ἐτέθη οὕτω τὸ φῶς ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα φαίνη ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ διαλύσῃ τὰ ἐρέβη τῆς ἀσεβείας καὶ αἰρέσεως, τῆς πλάνης καὶ κακοδοξίας. Ἡ εὐγλωττία, ἡ ἰσχυρὰ καὶ πλουσία καὶ ἡ ἐξοχος ῥητορικὴ του δεινότης ἐσαγγήνευε καὶ ἐμάγευε τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα συνέρρεον τῷ πνεύματι ζέοντα νὰ ἀπολαύσουν τὰς μελρορρτους διδαχὰς του καὶ τὰς θεοπνεύστους παραινέσεις, τὰς ἀποπνεουσας ἀγάπην φλογώδη, στοργὴν ἀβρὰν καὶ δύναμιν ἀκαταγώνιστον. Αἱ συκοφαντίαι, αἱ ἐπιβουλαί, αἱ ἐχθρότητες, αἱ ἐξορίαι καὶ αἱ πολυποικίλοι ἄλλαι θλίψεις δὲν ἐκλόνισαν τὸν Ἅγιον, δὲν τὸν ἐπτόησαν, δὲν τὸν ἡμπόδισαν ἀπὸ τῆς ἐκτέλεσιν ὑψηλῶν ἔργων καὶ τὴν συνέχισιν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς.

Πᾶσαι αὐταὶ αἱ θλίψεις καὶ στενοχωρίαι αἱ ἀνεκδιήγητοι τὸν ἀνέδειξαν πρότυπον καρτεροψυχίας καὶ ὑπομονῆς καὶ ἄξιον μιμητὴν καὶ ὁπαδὸν τοῦ Διδασκάλου του Ἰησοῦ, ὅστις ὑπέμεινε ἐπονεϊδιστὸν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀθροπίνου γένους. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν ἡσκήσεν ἐν τελείῳ βαθμῷ, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ἀρεταί, αἵτινες ὑπῆρξαν κτήμα του καὶ δυνάμειθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι σπανίως εὗρέθησαν ἄνθρωποι τελειοποιηθέντες ἐν τῇ σοφίᾳ, τῇ ἀσκήσει καὶ τῇ ἀγιότητι, ὅσον ὁ ἱερὸς Χρυσοστόμος. Ἐντρυφήμα του ἦτο ἡ διηνεκὴς μελέτη τῶν Ἀγίων Γραφῶν, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ἀπὸ στήθους καὶ εἰς ἅς ἐνεβάθυνεν, ὥς οὐδεὶς ἄλλος τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως ἡγάπα τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ἐμφανιζόμενος πολλάκις εἰς Αὐτὸν τοῦ ἡμῖν γενε τὰ δυσκολογνῶτα χωρία.

Τὰ συγγράμματα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, καρπὸς μελέτης ἀκαταπαύστου, ὑπῆρξαν διὰ μέσον τῶν αἰώνων τὰ τελειότερα ἀριστουργήματα τοῦ λόγου καὶ ὥς περιεχόμενον καὶ ὥς γλῶσσα. Ὁ λόγος Του ἐν αὐτοῖς θὰ μένῃ μοναδικὸς εἰς πλοῦτον νοημάτων, εἰς βάθος σοφίας, εἰς γλυκύτητα καὶ χάριν καὶ πρὸ παντὸς εἰς παραμυθίαν καὶ ἀνόρθωσιν τῶν ἡθικῶς κατερραγμένων.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ μελετήσῃ τις Χρυσοστόμον καὶ νὰ μὴ συναρπασθῇ, νὰ μὴ συγκλονισθῇ, νὰ μὴ κλαύσῃ, νὰ μὴ διορθωθῇ, νὰ μὴ ἐνθουσιασθῇ, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ τελειοποιηθῇ, νὰ μὴ ἐξυψωθῇ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ λόγοι Του ζωογονοῦν, ἐμψυχώνουν, ἀναπτερῶνουν, παρηγοροῦν, συγκινοῦν, συναρπάζουν, ὥς οὐδὲν ἄλλο σύγγραμμα θεόπνευστον.

Τριάκοντα δύο Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐγκω-

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

— Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία

— Θεολογικὰ — Ἱστορικὰ

Διὰ κάθε ὀρθόδοξον, διὰ κάθε οἰκογένειαν, διὰ κάθε Παράρτημα.

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (ΜΕΣΟΡΟΦΟΣ)

Ἐπ' εὐκαιρία ...

ΤΟ ΔΟΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἀπρίλιος 1947

Τὰ χρόνια φεύγουν· δὲν φεύγουν ὅμως καὶ τὰ γεγονότα, ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν διέλευσίν του, ἐφ' ὅσον εἶχον μίαν ἀκτινοβολίαν καὶ μίαν ἐπίδρασιν. Καὶ δὲν φεύγουν, διότι ἀποτελοῦν δημιουργίαν.

Ἐνα τέτοιο γεγονός ὑπῆρξε καὶ ἡ σύγκλησις τοῦ Δοῦ Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τοῦ τότε Δ.Σ.τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἦτο Ἀπρίλιος τοῦ 1947. Τότε εἶχε ὀρισθῇ καὶ πάλιν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἤρχισαν μὲ μίαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ὁ ἀείμνηστος ποιμηνάρχης ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ τότε Διευτεὺς Πολύκαρπος καὶ Μεγαρίδος Χριστοφόρος.

Ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ Συνεδρίου παρήλασαν ἀρχιεροὶ καὶ ἠκούσθησαν σοβαροὶ καὶ βαρύνουσαι εἰσηγήσεις. Οἱ σύνεδροι ἤκουσαν μετ' ἐκπλήξεως ἀνδρας σοφοὺς καὶ ἡγέτας, ὡς τὸν ἀποθανόντα ἔγκριτον νομομαθὴ καὶ δικαστικὸν Κλεάνθη Θεοφανόπουλον, μετέπειτα ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, τὸν λαμπρὸν πολιτευόμενον καὶ νομικτὴν ἀθῆ Ἀλέξανδρον Βαμβέτσον καὶ ἄλλους πολλούς. Ἰδιαίτερον τόνον

μιάζουν τὸν Ἱ. Χρυσόστομον, τὸν ὁποῖον ἐν ὁράματι εἶδεν ἐπίσκοπός τι, ὅτι εἶχ' τὴν λαμπρότεραν θέσιν ἐν τῷ Οὐρανῷ μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν, εὐρισκόμενος πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοι Πατέρες τὸν ἀποκαλοῦν δέκατον τρίτον ἀπόστολον, ἔτεροι ἐγγυητὴν τῶν ἀμαρτωλῶν, ἄλλοι ὀφθαλμὸν τοῦ Βυζαντίου καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης, ἐνῷ ἡ Ἀνατολὴ τὸν ἀνεκήρυξεν ὡς τὸν θειότατον τῶν ρητόρων, τὸν ἀπαράμιλλον καὶ σκηπτοῦχον χρυσορρήμονα.

Πλὴν ὅμως ὁ Ἱερός Χρυσόστομος δὲν ὑπῆρξε μόνον φῶς τῆς τότε ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ ἐξακαλουθεῖ νὰ ζῇ μέχρι σήμερον καὶ νὰ φωτίζη καὶ νὰ ἐπιβάλλεται μὲ τὸ παγκόσμιον κύρος Του καὶ νὰ θεωρεῖται διδάσκαλος πᾶν τῶν γενεῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς του ἕως σήμερον ἀλλὰ καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ἡ πάροδος τῶν ἐκατονταετηρίδων δὲν ἡλάττωσε τὴν δόξαν καὶ τὴν αἴγλην Του, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἠύξησε καὶ τὴν ἐμεγάλυνε.

Ἄς κανυχᾶται λοιπὸν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι τοιαῦτα τέκνα ἐμφανίζονται ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς, τὰ ὁποῖα οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία ἔχει νὰ παρουσιάσῃ, ἢ καὶ ἐὰν ἔχη, πάντως δὲν εἶναι Χρυσόστομοι.

Ἐκ παραλλήλου τὰ σημερινὰ τέκνα τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἄς ἔχουν πάντοτε πρὸς ὀφθαλμῶν τὸν μέγαν τοῦτον Ἅγιον καὶ ἄς βαδίζουν ἐπὶ τὰ ἴχνη Του, ἵνα φαγοῦν ἄξιοι ἀπόγονοι τοιούτων ὑπερόχων καὶ ἀνεφίκτων προγόνων.

προσέδωκε ἡ παρουσία τῆς Ἐνώσεως Ν. Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Μορφαί, ποὺ ἀνήκουν ἤδη εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὡς ὁ Βασίλειος Κηρύκος, Σπυρίδων Ραντόπουλος Δημητρίος Κυριακόπουλος, Σταῦρος Γεώργας Πέτρος Φουντῆς, ὑπῆρξαν οἱ πρωτεργαταὶ τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου. Οὗτοι μετὰ τῶν ἐπιζώντων, Ἀλ. Κόντου, Ἀθαν. Μαντζώρου, Γεωργίου Κόττη, Σταύρου Ἀλλοίμονου, Νικολ. Μανουσάκη, Γεωρ. Μεσανίτη, Π. Λαμέρα, Γ. Φραγκογιάννη, Γ. Γαλάνη, ἐπραγματοποίησαν τὸ Δοῦ Πανελλαδικὸν Συνέδριον.

Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου, ὁ κ. Ἀλέξανδρος Κόντος ἐθυσίασε τὰ πάντα χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Δοῦ Πανελλαδικὸν Συνέδριον 1947

Βοῦ Πανελλαδικὸν Συνέδριον 1958.

Ἀσφαλῶς θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ Γον καὶ Δοῦ καὶ Βοῦ. Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταί, ὀφειλόμεναι εἰς τὸ μαχητικὸν φρόνημα τοῦ ἀγωνιζομένου Κλήρου καὶ λαοῦ, τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως καὶ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν θὰ παύσων, διότι ἀποτελοῦν τοὺς φυσιολογικοὺς παλμούς τῆς αἰεζῶν καὶ ἀθανάτου καρδίας τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ εἶναι θρίαμβος τοῦ ἀγωνιζομένου λαοῦ.

Τὰ ἄτομα εἶναι ἀπλῶς οἱ δέκται τῶν μηνυμάτων καὶ οἱ μεταφρασταὶ αὐτῶν.

Ὁ Ἱστορικὸς

ΕΠΙΣΗΜΑ ΨΕΥΔΗ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Εἰρηναίου. Ἔχομεν πάντα λόγον νὰ σεβώμεθα καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον Ἱεράρχην διὰ τὴν μόρφωσίν του καὶ προσήλωσιν πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα.

Λυπούμεθα ὅμως, διότι ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν εἰσηγήσει του ἀναφέρει ὠραίας μὲν ἀρχάς, φυγαδευθεύσας πάντως ἀπὸ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Οὕτω γράφει: «Καὶ φαίνονται μὲν αἱ Ἐκκλησίαι αὗται (δηλαδὴ αἱ αὐτοκέφαλοι) ὡς αὐτοτελεῖς, ἀλλὰ τοῦτο ἀνάγεται εἰς τὴν Διοίκησιν. Τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῶν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὡς πρὸς τὰ μυστήριά της καὶ ὡς πρὸς τὴν τελετουργικὴν ζωὴν της. Ἐν πνεύμα, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μία καὶ ἡ αὐτὴ

παράδοσις χαρακτηρίζει τὴν ζωὴν των».

Ἐρωτῶμεν τὸν Σεβασμιώτατον :

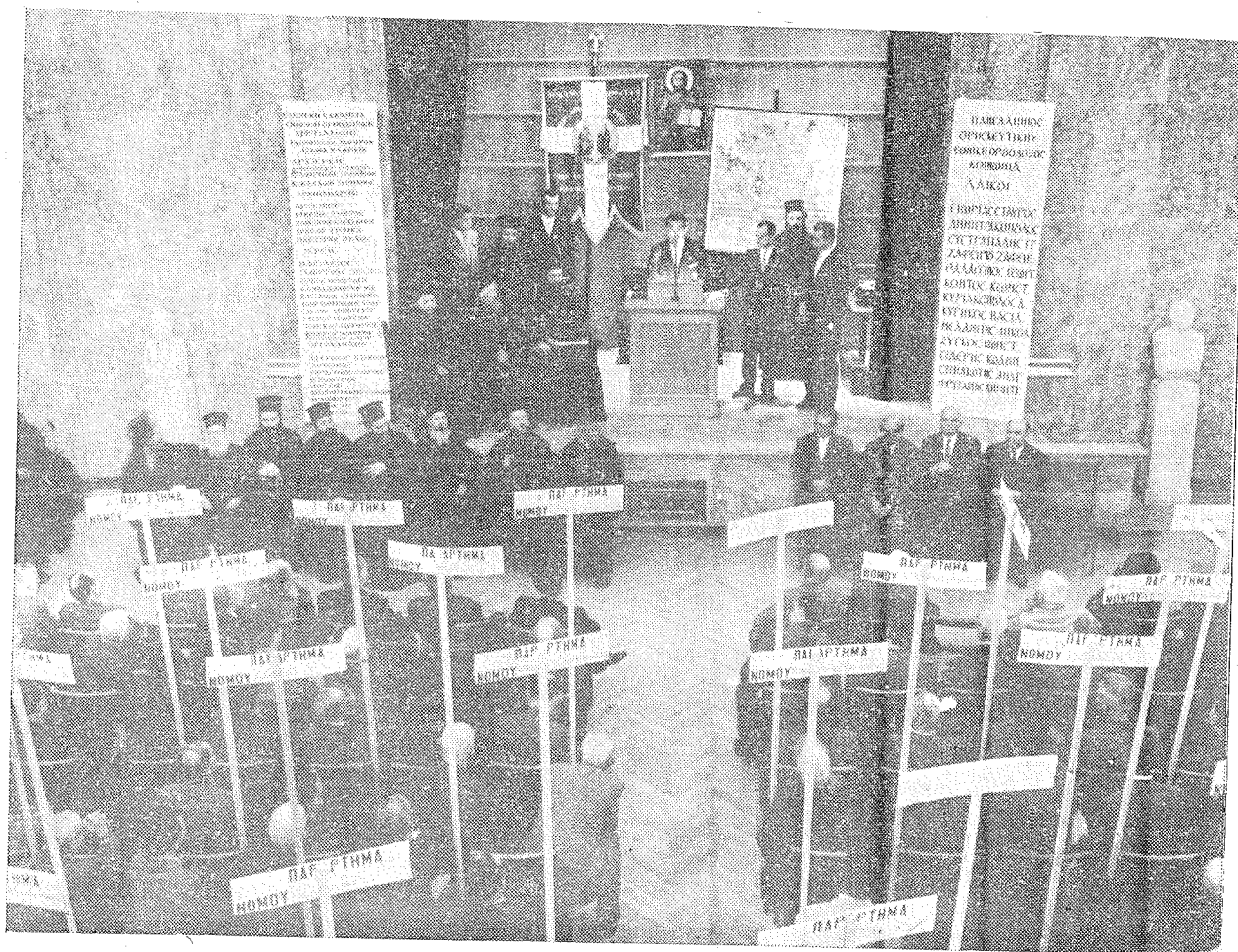
Ὅταν ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τελῇ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, πανηγυρίζουν τὴν Γέννησιν Αὐτοῦ εἶναι ἡνωμένα «ὡς πρὸς τὴν τελετουργικὴν ζωὴν» ;

Προχωρῶν ὁ Σεβασμιώτατος διακηρύσσει, ὅτι «Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλει νὰ εὐρίσκειται εἰς ἀδελφικὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις, ἵνα, ὅταν εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις προβάλλωνται μεγάλα κοινωνικά, πολιτικά καὶ θρησκευτικὰ προβλήματα, καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐμφάνισις τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ σύνολόν της, εἰς τὸν ὄγκον της καὶ ἡ ὁμόφωνος γνώμη της δὲν δύναται νὰ μὴ βαρύνῃ εἰς τὴν παγκόσμιον συνείδησιν».

Ἀλλὰ πότε, ἐρωτῶμεν, ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ πάντοτε παρούσα εἰς προτεσταντικά συνέδρια (Λάμπει κ.λ.π.) παρεκάθησε εἰς Πανορθόδοξον Σύνοδον; Πότε συνεκροτήθη ἄλλωστε τοιαύτη ;

Ὁμιλεῖ περὶ «σοβαρῶν θρησκευτικῶν προβλημάτων», τῶν ὁποίων τὴν λύσιν πρέπει νὰ δώσῃ «ἡ ὁμόφωνος γνώμη». Ὑπάρχει ὅμως σοβαρώτερον πρόβλημα ἀπὸ τὴν ἀναστάσιον, ποῦ ἐπέφερε ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις ; Διατί δὲν ζητεῖται διὰ τὴν ἐπίλυσίν του «ἡ ὁμόφωνος γνώμη» τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας ;

«Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» λόγῳ τῆς ἐκτάκτου ὕλης τοῦ Βου Πα-νελλαδικοῦ Συνεδρίου ἐκδίδεται διπλῇ ἤτοι δεκαεξασελίδος. Τιμὴ μόνον διὰ τὸ ἐκτακτὸν αὐτὸ δεκαεξασελίδον δρχ. 2 (δύο)».

Ἐπὶ τοῦ βήματος ὁμιλεῖ ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δημ. Χασιώτης

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ Ν. ΔΡΑΜΑΣ

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους

Ἀγίους Ἀρχιερεῖς Συνεδριάζουσας Ἱεραρχίας
Ἀρχιεπισκοπὴν
Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως — Πολιτικὸν
Γραφεῖον
Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Θρησκευμάτων
Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
Ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν Δημοσίας Ἀσφαλείας
Προεδρεῖον Πανελλαδικοῦ συνεδρίου Γ.Ο.Χ.
Ἐφημερίδα «Ἐθνικὸν Κήρυκα»
Ἐφημερίδα «Βραδυνήν»

ΑΘΗΝΑΣ

Ἀκριταὶ Παλαιοημερολογίται μαρτυρικῆς πόλεως Δράμας καὶ Κοινοτήτων Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ Ἀγίας Παρασκευῆς Δοξάτου ἐμμένοντες στερεῶς εἰς τὰ ΠΑΤΡΙΑ ἐκλιπαροῦν καὶ καθικετεύουν Ἀγίους Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως δώσουν τὴν μοναδικὴν λύσιν εἰς τὸ Παλαιοημερολογητικὸν θέμα καὶ ἐνώσουν τὴν διασπασθεῖσαν ἡθικὴν καὶ τελετουργικὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου, ἐν τῇ λαοσεύᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὁπότε χαρὰ ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς.

Διὰ τὸ Παράρτημα Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας Δράμας
Ὁ Πρόεδρος Μιχ. Κ. Ἑλληνίδης
Διὰ τὸ Παράρτημα Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας Ἀγ. Ἀθανασίου

Ὁ Πρόεδρος Ἡλίας Ι. Ἀμβροσιάδης
Διὰ τὸ Παράρτημα Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνία Ἀγίας Παρασκευῆς

Ὁ Πρόεδρος Γεώργ. Εὐαγ. Παπαγάκης
Ὁ Ἐφημέριος Παλαιοημερολογιτῶν Ν. Δράμας
† Ἱερεὺς Μιχαὴλ Νικ. Σαββόπουλος
Ραιδεστοῦ 37

Δράμα τῇ 4 Νοβρίου 1958 ν. ἡμ.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ Ν. ΔΡΑΜΑΣ

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους

Ἀγίους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Πολιτικὸν Γραφεῖον κ. Πρωθυπουργοῦ
Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Παιδείας Καὶ Θρησκευμάτων
Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης
Ἐξοχώτατον Ὑφυπουργὸν Δημοσίας Ἀσφαλείας
Προεδρεῖον Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου Γ.Ο.Χ.
Ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ἐφημερίδα «Ἐθνικὸν Κήρυκα»
Ἐφημερίδα «Βραδυνήν»

Α θ ή ν α ς

Παλαιοημερολογητικὸς Ἀκριτικὸς λαὸς Ν. Δράμας μετὰ πολλῆς εὐλαβείας προσβλέπει πρὸς τοὺς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνεδριάζοντας Σεβασμίους Ἀρχιερεῖς πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς μόνης Ἐλευθέρας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Εὐαγγελισμὸν τοῦ λαοῦ καὶ προ-

φύλαξιν ἀπὸ τὰς ποικίλας ἀντορθοδόξους καὶ ἀνθεθνικὰς προπαγάνδας, εὐλαβῶς αἰτούμεθα ἀποκαταστασιν Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνότητος διασπασθείσης ἐκ τῆς ἀθέσμου καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου τοῦ 1924, ἐλπίζοντες ἀκραδάντως ὅτι θὰ διαλύσῃτε τὴν ἀντιλογίαν ταύτην διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρθοδόξου ἑορτολογίου ἐν τῇ Λατρείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπ' ἀγαθῷ Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑθνους. ΑΜΗΝ.

Τὰ Πιστὰ Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας
καὶ τῆς Ἑλλάδος

Ν. Ἀμισοῦ: Χρῆστος Καραμυχαλίδης, Στυλ. Βασιλειάδης, Ἰσαὰκ Ἀποστολίδης.

Ἀρχιεπισκοπῆς: Βασίλ. Α. Γαλανόπουλος, Ἀνέστης Γεωργιάδης.

Καλλιφύτου: Γεώργ. Γεωργιάδης Στ. Νταουλτζῆς, Θεόφιλος Ζήσης.

Νικηφόρου: Χρῆστος Λιαπίδης, Ἀλέξ. Παναγιωτίδης.

Μυλοποτάμου: Νικηφόρος Καρατσίδης.

Ὀχυροῦ: Ἀνέστης Χριστοφορίδης.

Πλατανοβρύσεως: Κώστας Χ' Παυλίδης.

Κυργίων: Ἰωάν. Χ' Διάκου.

Πετρούσης: Κύριλλος Παπαδόπουλος.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος Ραιδεστοῦ 37.

Δράμα 5/11/58

ΑΣΤΟΧΟΣ ἘΝΕΡΓΕΙΑ

Τὸ σημειωθὲν ἐπεισόδιον ἐν Μενιδίῳ ἀπ' ἀφορμῆς τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἐκεῖ Ἀστυνομικοῦ Διοικητοῦ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ταφὴν τῆς ἀποβιώσας Δημητράς Ντούρου μὲ ἱερεῖς ἰδικούς μας, κατόπιν ἀνακινήσεως τοιοῦτου θέματος ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ νεοημερολογίτου ἱερέως, ἔληξεν μὲ ὑποβολὴν μηνύσεως ἐναντίον τοῦ προέδρου τοῦ ἐκεῖ Παραρτήματος κ. Δημητρίου Ντίζου.

Τὸ πᾶγμα καθίσταται τόσον περισσότερον περιεργὸν ὅσο εἶναι γνωστὸν ὅτι: 1) οἱ Παλαιοημερολογίται εἶναι ἐξ ἴσου καλοὶ χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες ὅσον καὶ οἱ ὁσοδήποτε χρηστὸς πολίτης, 2) ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὴν παρούσαν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ των καὶ συνεπῶς ὅλων τῶν παρομαρτουσῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν, 3) ἀνεγνωρισθῇ ἀπὸ τὰ ἐπισημότερα χεῖλη ἡ ἀποτυχία τῶν μέτρων βίας ἐναντίον των καὶ 4) τυχὸν ἐπ' ἀνόδου εἰς τὸ καθεστῶς τῆς ἀντιδικίας καὶ δευτέρως μεταξὺ κρατοῦ καὶ ἐναρέτων πολιτῶν οὐδὲν κέρδος θὰ προκύψῃ δι' ἀμφοτέρους.

Ἡ ἀπώλεια συνεπῶς τῆς ψυχραιμίας ἐνίων δογάνων τῆς τάξεως γίνεται πρόξενος σοβαρᾶς διαταραχῆς τοῦ εἰρηνικοῦ πνεύματος τοῦ παλικοῦ κόσμου ἐκ τῆς ὁποίας μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς χώρας μας εἶχαν νὰ ὠφεληθῶν.

Ταῦτα πάντα καθιστοῦν ἀναγκαίαν τὴν διακοπὴν τῆς διὰ δικαστικῆς ὁδοῦ διώξεως τοῦ προέδρου μας κ. Δημ. Ντίζου, πᾶγμα τὸ ὁποῖον εὐελπιστοῦμεν ὅτι θὰ πράξῃ ἡ σύνεσις τοῦ κ. ἀστυνομικοῦ Διοικητοῦ Μενιδίου.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑΧΗΤΑΣ

Ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐμπνευσμένην ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας τὸ Πνεῦμα καὶ ὁ μαχητικὸς τόνος μᾶς εὐρίσκει ἀπολύτως συμφώνους, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν θέσιν ἀνακοινώσεως διὰ μίαν μεγάλην συγκέντρωσιν τῶν νέων κατὰ τὴν 17 Νοεμβρίου π. ἡμ. εἰς τὰ Γραφεῖα μας Κάνιγγος 32.

Παρήλθεν ἤδη ἓνα μεγάλο χρονικὸν διάστημα τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας μας κατὰ τὸ ὁποῖον, τὴν πρωτοστάτησιν, τὴν διεύθυνσιν, καὶ διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος, εἶχον εἰς τὰς χεῖρας τῶν, μεσήλικες καὶ ὑπερήλικες καὶ ὅμως εἰς τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο διάστημα διαπιστώνεται μὲ λύπην μὴ ἔλειψις, ἡ ἔλειψις τῆς πλήρους ὀργανωμένης συμμετοχῆς τῶν νέων εἰς τὸν πόλεμον διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σύνθηες φαινόμενον τῶν ἀγῶνων εἶναι, τὸν κύριον ρόλον, τὸ βάρος, νὰ τὰ ἀναλαμβάνουν οἱ νέοι. Τότε μόνον διεξάγεται μὲ δύναμιν, μὲ θάρρος, μὲ αὐτοθυσίαν, μὲ ἀποφασιστικότητα, καὶ μὲ ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα.

Οἱ γρηαιότεροι ἠγωνίσθησαν βεβαίως μὲ ἡρωϊσμόν ὅχι μόνον ἐπαινετὸν διὰ τὴν ἡλικίαν τους ἀλλὰ καὶ θαυμαστὸν, καὶ ἔδωσαν εἰς τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὸ ἅπαν τῶν δυνάμεων τῶν. Εἶναι δὲ φυσικὸν καὶ λογικὸν συνάμα νὰ μὴν ζητῶμεν ἀπὸ αὐτοὺς πράγματα τὰ ὁποῖα εἶναι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις τῶν. Πρέπει νὰ τὸ θεωρήσωμεν ζήτημα φιλοτιμίας καὶ καλοῦ ἐγωϊσμοῦ, τὸ νὰ ἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν συνέχισιν τῆς μάχης. Διότι εἶναι ἐντροπὴ δι' ἡμᾶς, τὸ ὅτι μέχρι τώρα ἀδιαφορήσαμεν εἰς τὸ νὰ ἐμφανισθῶμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας ὀργανωμένοι καὶ νὰ εἰπώμεν ὑπερήφανοι: «κύριοι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν δάφνας νικῶν, στεφάνους μάχης». Δὲν θέλω νὰ νομισθῇ ὅτι οἱ νέοι δὲν συμμετέχουν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ συμμετέχουν ὡς μονάδες καὶ φυσικὰ κάθε τι τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνουν δὲν φαίνεται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς αγωνιστικῆς διαθέσεως τῶν νέων. Θὰ μπορούμε νὰ ὑπερηφανευώμεθα διὰ νίκας τότε καὶ μόνον ἐφ' ὅσον εἴμεθα ὀργανωμένοι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν τὴν νικηφόρον συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος διότι ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεσις ὑπάρχει καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πρέπει ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, νὰ ἀπαντήσωμεν μὲ ἓνα μεγάλο παρὼν στὸ γενικὸ αὐτὸ προσκλητήριον τοῦ ἀγῶνος, τῆς μάχης, διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὡς ἡμέρα γενικῆς συγκεντρώσεως ὀρίζεται ἡ 17 τρέχοντος π. ἡμ. Εἴθε ὁ Πανάγαθος νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φανώμεν καὶ ἡμεῖς ὅχι μόνον ἀντάξιοι τῶν μεγαλυτέρων μας ἀλλὰ πολὺ καλύτεροι ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τὸ ἅμες δὲ γέσόμεθα πολλῶ κάρρονες, ὡς ἄλλοι ἀρχαῖοι Σπαρτιάται.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΘΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στηριζομένη ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς δέχεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ εἰς τὸν Θεὸν καὶ τύχῃ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται τὸ ἀγαθόν· διότι μόνος ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς θέλει εἰσελθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἀψευδῆ λόγον τοῦ Θεανθρώπου (Μτθ: ζ'. 21). Ἔργα ὅμως ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα εὐαρεστοῦσιν εἰς τὸν Θεόν, δὲν εἶνε αἱ δι' ἐπίδειξιν εὐλαβείας μακραὶ προσευχαί, ἡ κατήφεια διὰ τὴν νηστείαν, ἡ ἐλεειμοσύνη ἢ ἐκ συμπαθείας, ἡ γενναιοδωρία εἰς ἀγαθοεργὰ καταστήματα καὶ εὐαγὴ ἰδρύματα ἀπὸ κενοδοξίαν καὶ σκοπὸν διαφημίσεως (*ρεκλάμας*) τοῦ ὀνόματος ἡμῶν, ἀλλὰ τὰ ἐνεργούμενα ἀπὸ πιστὴν ἄδολον πρὸς τὸν Θεόν.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τί εἶνε πίστις; λέγομεν, πίστις γενικῶς σημαίνει βεβαιότητα περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶδομεν, ἡ δὲν βλέπομεν, ἀλλὰ τὰ δεχόμεθα ὡς πραγματικὰ καὶ βέβαια. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ πίστις ἀναφέρεται εἰς ἱστορικὰ γεγονότα, λέγεται ἱστορικὴ, λ. χ. διηγείται ἡ ἱστορία, ὅτι 10000 Ἑλλήνων ἐπολέμησαν κατὰ 100000 Περσῶν καὶ τοὺς ἐνίκησαν· ἡμεῖς καίτοι δὲν εἶδομεν τὸ συμβάν, τὸ πιστεύομεν ὅμως, ὡς γενόμενον, ἀφοῦ τὸ γεγονὸς τοῦτο πλεῖστοι ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν. Πλὴν τῆς ἱστορικῆς ὅμως πίστεως ὑπάρχει καὶ ἡ λογικὴ, ἥτοι ἡ πίστις ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ συμπεράσματος, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ πρὸς τὸν κοινὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ἡ πειραματικὴ πίστις τὴν ὁποῖαν τὰ πειράματα ἀπέδειξαν καὶ μαρτυροῦσιν.

Ἄλλ' ὅρα γε ἡ πίστις τὴν ὁποῖαν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία ἀπαιτεῖ εἶνε τοιαύτη; ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλῶν περὶ πίστεως λέγει. «*Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπίζομένων ἀπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλέπομένων*» (Ἑβρ: ια' Ι). Ἐπειδὴ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει, ὅτι ἐκ πίστεως ὁ Νῶε κατασκεύασε τὴν κιβωτὸν, ἐκ πίστεως παρώκησεν ὁ Ἀβραὰμ ἐν Χαρρὰν, ἐκ πίστεως οἱ Ἰσραηλῖται ἀνέλαβον τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Ἑθνῶν· ἔπειτα ὅτι ἡ πίστις τὴν ὁποῖαν θεωρεῖ ἀναγκαίαν πρὸς σωτηρίαν ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία πρέπει νὰ εἶνε πεποιθὴς εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ περὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μέλλουσι νὰ ἐπισυμβῶσιν εἰς ἡμᾶς, ἐὰν τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ τηρῶμεν ἢ ἀθετῶμεν. Ὡς τοιοῦτη ὅμως ἡ πίστις εἶνε δῶρον τοῦ Θεοῦ, δι' ὃ καὶ λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «*ὃ μὲν δίδεται λόγος, ἄλλω δὲ λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα· ἐτέρω δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι*» (Α' Κορ: β'. 8), καὶ ἀλλαχοῦ «*τῇ γὰρ χάριτι ἐστὶ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον*». (Ἐφ: β'. 8-9). Ἐὰν ὅμως καὶ ᾔνε ἡ πίστις Θεῖον δῶρον, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ὅπως περὶ Θεοῦ χάριτος εἶπομε εἶνε ἐλεύθερος νὰ δεχθῇ ἢ μὴ τὴν

Θεῖαν χάριν διὰ τοῦτο καὶ ἡ πίστις θεωρεῖται ἔργων τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦτο ὁ Θεάνθρωπος λέγει «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται ὁ δὲ ἀπιστῶν κατακριθήσεται (Μρκ: ιστ'. 16).

Ἡ πίστις ὅμως ὅπως διευκρινισθῇ, κατὰ τὴν ἐξωτερικεύσιν αὐτῆς λαμβάνει διάφορα ὀνόματα. Οὕτως ἡ πίστις ἐφ' ὅσον περιορίζεται εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπερτέλειος· ἐφ' ὅσον ἡ πίστις περιορίζεται εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεός ἀφοῦ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ τὰ εἰς τὸν κόσμον, προνοεῖ περὶ ὅλων τῶν πλασμάτων καθὼς καὶ περὶ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν· ἐφ' ὅσον ἡ πίστις περιορίζεται εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Θεός πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου χρησιμοποιεῖ μέσα διάφορα, ἀνάλογα πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τὰς περιστάσεις, ἡ πίστις αὕτη εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει. "Οἱ ὅμως ἡ πίστις αὕτη ὁδηγῇ ἡμᾶς εἰς ἔργα φιλανθρωπίας, τότε λαμβάνει ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τὸ ὄνομα καὶ λέγεται ἀγάπη. "Οἱ δὲ πάλιν ἡ πίστις στηρίζῃ καὶ ἐνισχύῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀγαθὸν μετὰ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι θέλομεν ἡμεῖς διὰ τὴν ἐπιμονὴν ἡμῶν εἰς τὴν ἀρετὴν, τότε πάλιν λαμβάνει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸν σκοπὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει καὶ στοχάζεται καὶ λέγεται ἐλπίς· ὥστε ἡ πίστις εἶναι μὲν μία, ἀλλ' ἐφ' ὅσον εἶναι ἐσωτερικὴ πεποίθησις ἔχει καὶ φέρει τὸ πραγματικὸν τῆς ὀνόματι *πίστις*, ὅταν ἐξωτερικεύεται εἰς ἔργα εὐεργεσίας λέγεται *ἀγάπη*, καὶ ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὰς ἀμοιβὰς ἢ ποινὰς λέγεται *ἐλπίς*. Διὰ τοῦτο ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει *νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μεῖζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη* (Α'. Κρνθ. ιγ'. 13).

Ὡς πρὸς τὸ ποῖον καὶ τὴν ἀξίαν ἡ πίστις διαιρεῖται εἰς τὴν κατ' ἐπίγνωσιν πίστιν καὶ τὴν μὴ κατ' ἐπίγνωσιν. Τὴν πρώτην κατέχουσιν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν σαφὴν ἰδέαν περὶ Θεοῦ καὶ τῶν προσόντων Αὐτοῦ, τὴν δὲ δευτέραν τὴν μὴ κατ' ἐπίγνωσιν ἐξασκοῦσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὴ ἔχοντες σαφὴν ἰδέαν περὶ Θεοῦ, συγχέουν τοὺς τύπους μετὰ τὴν οὐσίαν τῆς πίστεως· ἀποδίδουν δὲ περισσότεραν σημασίαν εἰς τοὺς τύπους παρὰ εἰς τὴν οὐσίαν· λ.χ. μεταβαίνουν εἰς τὸν Νάον διὰ νὰ προσευχηθῶσιν, φρονοῦν ὅμως, ὅτι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων καὶ τὸ ἀναμμα κηροῦ πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων εἶναι οὐσιωδέστατον καθήκον· διὰ τοῦτο δὲ ἐπιδίδονται εἰς αὐτὸ μετὰ ζήλον, ἀδιαφοροῦν δὲ ἐὰν ἀναγινώσκῃται τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ὡς λόγον τοῦ Θεοῦ πρέπει μετὰ εὐλάβειαν νὰ ἀκροῶνται, ἢ ἐὰν γίνονται πρόξενοι θορύβου καὶ ταραχῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὴν Ἐκκλ. τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοι νηστεύουσιν αὐστηρῶς μήτε ἔλαιον τρώγοντες, καταλαλοῦν ὅμως τοὺς ἁλλους, δολιεύονται, ἀπατῶσι καὶ κλέπτουσιν, ὅλα δὲ αὐτὰ θεωροῦσιν ὡς ἀνάξια λόγου, ἐν ᾧ τὴν αὐστηρὰν νηστείαν θεωροῦσι καθήκον

ἱερὸν· ὁ ζήλος τῶν τοιούτων καὶ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συγχέουν τὸν φλοιὸν πρὸς τὸν καρπὸν, εἶναι ζήλος μὴ κατ' ἐπίγνωσιν.

Ὁ Χριστιανὸς λοιπὸν διὰ νὰ σωθῇ ἔχει ἀνάγκην πίστεως κατ' ἐπίγνωσιν, ἀδόλου ὅμως καὶ ἀγνῆς, τὴν ὁποῖαν ἐξωτερικεύει διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ πράξεων του. Τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἀποδεικνύουν οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου, ὁ ὁποῖος λέγει «*οὐ πᾶς ὁ λέγων με, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὰ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου ἐν τοῖς οὐρανοῖς* (Μτθ. ζ'. 21). Ὁ δὲ ἀπόστολος Ἰωάννης λέγει «ὁ λέγων ἔγνωσκα Αὐτὸν (τὸν Θεόν) καὶ τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστὶ καὶ ἐν τούτῳ ἀλήθεια οὐκ ἐστίν (α'. Ἰωαν. β' 4-6).

Τὰ ἀγαθὰ λοιπὸν ἔργα, τὰ ὁποῖα προέρχονται, ἀπὸ τὴν ἄδολον καὶ ἀγνὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι ἀναγκαῖάτατα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ὅταν ἐξασκῇ τὴν ἀγαθοεργίαν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τίποτε δὲν δύναται, ὅ,τι δὲ κάμνει τὸ κάμνει μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐλέγχει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καυχῶνται διὰ τὰ ἀγαθὰ ἔργα τὰ ὁποῖα κάμνουν λέγων «*Τί ἔχεις ὁ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβὼν*; (Α'. Κρν. δ'. 9). Πρὸς τοῦτοίς πρέπει νὰ πιστεύῃ, ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν κάμνῃ δὲν κάμνει τι τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἰσοφάρῃ πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποῖας ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν.

Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι διατείνονται, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἰτέ τι βαρὺ καὶ δυσκολοκατόρθωτον, ὅτι εὐρίσκονται μακρὰν τῆς ἀληθείας τὸ βεβαιώνει ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὁποῖα παρουσιάζει μυριάδας ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν στέφανον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλως τε οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου «ὁ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν (Μτθ ια'. 30) μαρτυροῦν, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις καὶ ἐκτέλεσις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι τι ἀκατόρθωτον· οἱ λόγοι δὲ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «οὐχ ὅτι ἔλαβον, ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω (Φιλπ. γ', 12) μαρτυροῦν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀλίγον κατ' ὀλίγον θέλει δυνηθῇ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δυνατὴν τελειότητα.

Ἐν τέλει ὅσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ». (Γαλ. β'. 12), λέγομεν, ὅτι ὁ ἀπόστολος ἐδῶ κατακρίνει ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζον, ὅτι ἤθελον τύχη τῆς σωτηρίας των, ἐὰν ἐτέλουν ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ λατρείας, δὲν ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης.

Συνέβαινε δηλαδὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμβαίνει καὶ σήμερον μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Φερμά συχαρητήρια

Ὁφείλονται φερμά συχαρητήρια εἰς τὸ Δ. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. διὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου. Διὰ τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ ἀνεξωπυρώθη τὸ φρόνημα τῶν ἀγωνιζομένων, διευρυνώθη ἡ προσήλωσις τῶν εἰς τὰ ἀγωνιστικὰ ἰδιαιτέρως καὶ ὑπεγράμμισθη ἡ συνοχή καὶ ἡ ἐνότης τῆς Πανελληνίου Φάλαγγος τῆς παρατάξεώς μας.

Ὁφειλόμενον καθήκον

Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ συνεδρίου κατασκευαστὸν μνημόσυνον τῶν πεσόντων εἰς τὰς ἐπάλξεις συνιστᾷ καθήκον καὶ ὀφειλομένην πρὸς ἐκείνους τιμὴν.

Ἀσφαλῶς ἀρκετὰ προσέφεραν καὶ εὐδόκως ἠγωνίσθησαν ἅπαντες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὥστε τὸ ἔργον τῶν νὰ φθάσῃ ἕως ἡμᾶς. Ὅστις ἀγνοεῖ τὴν συμβολὴν τῶν προγενεστέρων εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τοῦ πνεύματος, ὥς ὁ ἡμέτερος ἱερός ἀγὼν, ἡ ἐγωῖστίς θὰ εἶναι ἡ μύωψ

Φωνὴ γεγονότων

Οἱ σύνεδροι τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου εἶδον τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα στεγαζόμενον εἰς εὐπρεπὴ ἰδιόκτητον στέγην. Δὲν εἶναι μικρὰς σημασίας τὸ γεγονός αὐτό. Ἀποδεικνύει τὴν δραστηριότητα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου, ὅστις ἐπέτυχε τοῦτο καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ ὀβολου, τοῦ προσφερομένου ὑπερ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Βεβαίως καὶ ἄλλων πραγμάτων ἔχομεν ἀνάγκην, καὶ μιᾶς σχολῆς, μιᾶς αἰθούσης κ. τ. τ. Μὲ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν ὅλα θὰ ἀποκτηθῶσιν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν, ὅτι ὁ ἐν Πειραιεὶ κ. Μιχαὴλ Χατζηγιάννης δὲν ἐκπροσωπεῖ τίποτε ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ., τὴν ὁποίαν μάλιστα τελευταίως ἐζημίωσε διὰ πολλὰ πλὴν, αὐθαιρέτως καὶ ἀστόχων ἐνεργειῶν αὐτοῦ.

Κατὰ συνέπειαν πᾶν ὅτι δημοιοιεῖται ἡ ἐνεργεῖ ἀποτελοῦν ἀποκλειστικὴν γνώμην τοῦ καὶ παρακαλοῦνται ἅπαντες, ὅπως ἔχουν τοῦτο ὑπ' ὄψιν τῶν.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Μετὰ χαρᾶς ἀνγγέλλθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Ἀναργύρου Παναγιωτοπούλου μετὰ τῆς Δίδος Πολυτίμης Πετοῦρης.

Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην (πρὸ τοῦ Συνεδρίου) ἐπέστρεψεν ἀπὸ τῆς εἰς Βόρειον Ἑλλάδα περιοδείαν τοῦ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. κ. Α. Παναγιωτόπουλος, ὅστις κατ' ἐντολὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπισκέφη τὰ παραρτήματα Σερρών, Ἀγίου Πνεύματος, Δράμας, Καβάλας, Θάσου, Μεσοπόλης, Σταυροῦ, Νέας Μηδίου Θεοφάνειας, Κυμνίων, Χαλάστρας, Δουτροῦ Βερροίας, Ναούσης. Ἀγκαθιάς, Ἐπανώτης καὶ Μεσημερίου, ἔλαβεν πλήρη γνῶσιν τῶν συνθηκῶν ὑπ' ἃς ἐργάζονται τὰ ὡς ἄνω παραρτήματα ὅπως καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν. Ὅπως δὲ ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ἐξάσωμεν τὴν προσπάθειαν αὐτὴν τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν.

Νεκρολογία

Τὴν 25ην τρέχοντος ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ Δημήτρα Ντούρου ἐτῶν 30 κατοικὸς Μενιδίου. Ὁ πατὴρ τῆς ἐχηρήματι ἐπὶ πολλὰ ἔτη Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Μενιδίου. Ἦ νεκροῦσιν ἀκολουθία ἐψάλη ὑπὸ τριῶν Ἀρχιμ. Χροσοστόμου Κιούση, Ἀρχιμ. Θεοφίλου Τσίρμπα καὶ Ἱερομ. Διονυσίου Καλαργόρου Σχετικὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Πατὴρ Θεόφιλος.

Ὁ Κύριος ἄς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς θανούσης.

Ἀρχὴ καὶ θεμέλιον.

Τὸ Βον Πανελλαδικὸν Συνέδριον διεκήρυξε εἰς τὸ 9ον ἀρθρον τοῦ ἐγκριθέντος ψηφίσματος τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πρὸς τὸν Ἱερόν Κλήρον. Ἡ διακήρυξις αὕτη ἀποτελεῖ ἀρχὴν καὶ θεμέλιον. Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ πειθαρχία πρὸς τὸν Ἱερόν Κλήρον συνιστᾷ καθήκον στηριζόμενον ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ θεμελιούμενον ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. Χωρὶς τὴν πειθαρχίαν αὐτήν, ἥτις δίδει εἰς τὸν Ἱερόν Κλήρον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ τῶν κανόνων ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, πᾶσα ἐκκλησιαστικὴ κίνησις μεταβάλλεται εἰς ὀχλοκρατίαν ἀπαισίας μορφῆς.

Πρᾶξις δικαίου καὶ ἠθικῆς.

Ὁ ἐντιμότατος Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. Κύριος Ἀντώνιος Δογάρης ἐπισφραγίζων τὰς ἐργασίας τοῦ Βου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου, ἐξήρῃ τὴν δρᾶσιν τῆς Ὁργανώσεως Κυρίων καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Ἀναμνηστικῶς τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ πρᾶξιν δικαίου καὶ ἠθικῆς διότι ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἀποτελεῖ τὸν οὐσιώδη παράγοντα τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος τῆς κινήσεώς μας, ἀνευ τῆς ὁποίας τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης δὲν θὰ ἐννεργεῖτο.

Ἡμερολόγια 1959

Ὁ ἀκαταπίνκτος καὶ πολύτιμος συνεργάτης τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁσιολογιώτατος μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας συνέταξε τὴν ὕλην τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ 1959, ἅπανα ἐκτυποῦνται. Παρακαλοῦνται τὰ παραρτήματα καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ παραγγείλουν, διότι ἡ διάθεσις τῶν θὰ γίνῃ μόνον κατόπιν παραγγελιῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 8ην τοῦ παρόντος μηνὸς Νοεμβρίου (π.ῆ) πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Νέαν Ἰωνίαν Ἱερός Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ.

Ὡσαύτως πανηγυρίζει καὶ ὁ παρὰ τὴν Νέαν Ἑλβετίαν Ἱερός Ναὸς τῶν Ἀγίων Ταξιαρχῶν.

Εἰς ἀμφοτέροισι τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς θὰ ψαλῇ Μέγας ἑσπερινὸς τὴν δὲ πρωτὴν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.

Τὴν 14ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς θὰ πανηγυρῇ ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ (Καραχάλιου), ὅπου εὐρίσκεται ἡ ἀγία εἰκὼν τοῦ νεομάρτυρος Κωνσταντοῦ τοῦ Ὑδραίου. Ἐπίσης τὴν 25ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐορτάζει ἱερός ναὸς Ἀγίας Αἰκατερίνης Ἀνω Πατησίων.

Ἀφ' ἐσπέρας ψαλλήσεται Μ. Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωτὴν Θ. Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν, νὰ συνεορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι εἰς τοὺς ἀνωτέρω Ἱεροὺς Ναοὺς.

Ἐπίσης τὴν 11ην τρέχοντος ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ πανηγυρίζουν ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ εἰς Βύλλια Ἀττικῆς καὶ ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης. Εἰδοποιοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅτι ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας ἑσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν τῆς ἐορτῆς λαμπροτάτη λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.